

Kapitola 12

Will si vzal dobrovoľne prvú hliadku, aby si ostatní dvaja chlapci mohli oddýchnuť. Skúsil si zapísať niečo do denníka, ale nedokázal sa sústrediť, a tak ho po chvíli odložil nabok. Prechádzal sa okolo stola, a keď mal dosť Chesterovho neprestajného chrápania, rozhodol sa, že využije čas a dôkladnejšie preskúma celý dom. Navyše sa už nevedel dočkať, kedy bude môcť vyskúšať svoj nový lampáš, ktorý mu Cal zostavil. Pyšne si ho zakvačil o vrečko na košeli presne tak, ako mu to brat ukázal, a nastavil si intenzitu svetelného lúča. Naposledy pozrel na svojich spiacich kamarátov a potichučky sa vytratil z knižnice.

Prvou zastávkou na jeho prieskumnej výprave bola miestnosť na druhej strane haly, ktorú s Calom zbežne prezrel pri ich spoločnej exkurzii po dome pred niekoľkými hodinami. Po špičkách prebehol po zaprášenej podlahe k jej dverám a vklzol dnu.

Miestnosť bola rovnako veľká ako knižnica, nenachádzalo sa však v nej vôbec nič. Nijaký nábytok, nijaké police. Keď kráčal popri stene po jej obvode, našiel malé zdrapy papiera limetkovej farby, ktoré trčali spoza masívnej podlažnej lišty. Zjavne to boli zvyšky tapety, ktorá kedysi zdobila všetky steny miestnosti.

Podišiel až k zatvoreným oknám. Lákalo ho otvoriť okenice, ale namiesto toho sa nakoniec ešte niekoľkokrát prešiel po miestnosti. Nenarazil na nič zaujímavé, a tak sa už chcel pobrať na odchod, keď vtom ho predsa len čosi upútalo. Pri prvej obhliadke, keď si svietili iba guľôčkami, si to vôbec nevšimol, zato teraz sa to nedalo prehliadnúť.

ODHALENIE

Na stene pri dverách, zhruba vo výške hlavy, boli vyryté nasledujúce slová:

OZNAČUJEM TENTO DOM AKO SVOJ NÁLEZ
DR. ROGER BURROWS

Nasledovalo číslo dňa, ktoré Willovi nič nehovorilo. Zato ďalšia poznámka ho zaujala:

P. S.: POZOR – OLOVO NA STENÁCH –
VYSOKÁ RÁDIOAKTIVITA!?

Will v úžase načiahol ruku a prebehol po tých slovách prstami. Odrážali svetlo jeho lampáša, akoby ich doktor Burrows vyryl do kovu.

„Otec! Bol tu otec!“ začal nadšene vykrikovať. Bol taký vzrušený, až úplne zabudol na dohodu, že sa po dome budú pohybovať ako myšky. „Bol tu môj otec!“

Chester s Calom, ktorých prebudilo jeho pokrikovanie, sa okamžite prirútili do haly.

„Will! Čo je to, Will?“ nervózne kričal Chester na svojho kamaráta od dverí.

„Pozri sa na to! Bol tu! Bol tu!“ bez prestania nadšene opakoval Will.

Začali si čítať vyrytý nápis, ale Cala ten text ani trochu nenadchol a takmer okamžite sa zvalil na zem a oprel o stenu. Zívól a hánkami si pretrel rozospaté oči.

„Ktovie, ako dlho to tu je,“ zamyslel sa Will.

„Neuveriteľné!“ vydýchol Chester, keď dočítal. „Páni, to je ale fantastické!“ Zoširoka sa usmial na Willa. Z objavu sa tešil rovnako ako jeho kamarát. Vtom mu čosi napadlo. „Myslíš, že tie stopy v knižnici zanechal on?“

„Dám na to krk,“ zadýchane vyhlásil Will. „No povedz, nie je to zvláštna náhoda? Myslím to, že sme si zvolili presne rovnakú cestu ako on.“

„Aký otec, taký syn,“ povedal Chester a žoviálne plesol Willa po chrbte.

„Až na to, že to nie je jeho otec,“ ozval sa zatrpknutý hlas odkiaľsi